

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 031842 21 Rev 2
Banjaluka, 30.3.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija: Violande Šubarić, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S.s. d.o.o. B., koga zastupa punomoćnik R.P., advokat iz B., protiv tuženog V.T. iz B., koga zastupa punomoćnik M.M., advokat iz B., uz učešće umješaća na strani tuženog, Grad B., koga zastupa Pravobranilaštvu Republike Srpske, radi predaje u posjed i isplate, vrijednost predmeta spora: 101.000,00 KM i pravnoj stvari tuženog V.T., kao protivtužitelja protiv tužitelja S.s. d.o.o. B., kao protivtuženog, radi utvrđenja i isplate, vrijednost predmeta spora: 50.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog i reviziji umješaća izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 031842 20 Gž 3 od 24.11.2020. godine, na sjednici održanoj dana 30.3.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tuženog se djelimično usvaja i obje nižestepene presude djelimično preinačavaju tako da se odbija zahtjev tužitelja da se obaveže tuženi da mu, po osnovu korištenja bez pravnog osnova tuđe stvari – nekretnine, za period od 28.9.2009. do 30.01.2020. godine isplati: za septembar mjesec 2009. godine iznos od 30,00 KM, a za ostali period po 300,00 KM mjesečno, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

U ostalom dijelu revizija tuženog se odbija.

Revizija umješaća se odbija.

Obavezuje se tuženi da tužitelju, na ime troškova cjelokupnog postupka isplati iznos od 8.636,50 KM.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 031842 17 P 3 od 30.12.2019. godine, nalaženo je tuženom-protivtužitelju V.T. (u daljem tekstu: tuženi) da nekretnine, slobodne od lica i stvari, upisane u LN br. 1036 k.o. B., označene kao k.č. br. 1574, kućište, stambeni objekat, površine 57 m², pomoćni objekat površine 7 m² i dvorište, površine 485 m², preda u posjed tužitelju-protivtuženom S.s. d.o.o. B.(u daljem tekstu: tužitelj).

Obavezan je tuženi da tužitelju, po osnovu korištenja bez pravnog osnova tuđe stvari – nekretnina, bliže označene u prethodnom stavu, za period od 28.9.2009. godine, pa dok ne preda tužitelju u posjed naprijed označene nekretnine, isplati: za septembar mjesec 2009. godine iznos od 30,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 15.10.2009. godine pa do isplate, za period 01.10.2009. do 01.11.2019. godine iznos od po 300,00 KM mjesečno, sa zakonskom zateznom kamatom na svaki mjesečni iznos počev od 15. u mjesecu za protekli mjesec, pa do konačne isplate, s tim što je dospjele obaveze, utvrđene tom presudom, dužan ispuniti u roku od 30 dana nakon donošenja presude.

Odbijen je protivtužbeni zahtjev tuženog da se utvrdi da nekretnina – stan koji se nalazi na kč.br.1574 k.o. L. (pravilno k.o. B.), uknjižen u LN br. 1036 koji je u faktičkom posjedu

tuženog, nije bio predmet prodaje po programu privatizacije državnog kapitala, obrazac P-1 za ODP S.s. B., te da se utvrdi da promjena upisa Uprave Područne jedinice B. broj: ... od 19.02.2014. godine nije izvršena primjenom člana 8a. Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima, te da je slijedom toga tužitelj dužan trpiti promjenu njegovog upisa u LN br. 1036 i ostaviti prvobitni upis na ODP S.s. sa 1/1 dijela na kč.br.1574 k.o. B., te zahtjev tuženog da se obaveže tužitelj da tuženom na ime izvršenih ulaganja u predmetne nekretnine isplati iznos od 30.000,00 KM, sa kamatama.

Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 031842 20 Gž 3 od 24.11.2020. godine, žalba tužitelja je djelimično uvažena i prvostepena presuda, u pobijanom dijelu odluke o troškovima postupka, preinačena tako da je obavezan tuženi da nadoknadi tužitelju troškove postupka u iznosu od 12.337,50 KM, dok je u ostalom dijelu odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

Žalbe tuženog i umješača su odbijene i prvostepena presuda potvrđena.

Obavezan je tuženi da nadoknadi tužitelju troškove sastava žalbe u iznosu od 748,00 KM.

Odbijen je zahtjev tužitelja da mu tuženi i umješač isplate troškove sastava odgovora na žalbe u iznosima od po 1.316,25 KM.

Blagovremenom revizijom drugostepenu odluku pobija tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se revizija usvoji, osporena presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Drugostepenu odluku blagovremenom revizijom pobija i umješač, zbog povrede pravila postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se osporena presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da se preinači tako da se odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Odgovor tužitelja na reviziju tuženog se iscrpljuje u prijedlogu da se revizija odbije u cjelosti, kao neosnovana.

Revizija tuženog je samo djelimično osnovana, a revizija umješača nije osnovana.

Nakon što je ranijom odlukom u ovom postupku, broj: 71 0 P 031842 03 P od 28.09.2009. godine utvrđeno da je pravno ništava odluka Upravnog odbora tužitelja broj: ... od 14.12.1999. godine, o dodjeli nekretnina (opisanih u stavu prvom izreke prvostepene presude) na trajno korištenje tuženom, da je pravno ništava odluka istog organa broj: ... od 05.03.2001. godine, kojom su isknjižene te nekretnine, kupljene po odluci Upravnog odbora tužitelja broj: ... od 14.12.1999. godine i da je ništav ugovor o korištenju stana broj: ... od 03.05.2000. godine, zaključen između tuženog i Zavoda ... B. i ta odluka prvostepenog suda u navedenom djelu, u žalbenom postupku, potvrđena drugostepenom odlukom od 21.4.2010. godine – predmet postupka po tužbi, je zahtjev tužitelja da se obaveže tuženi da mu preda u posjed predmetne nekretnine slobodne od stvari i lica (jer je ranija, naprijed navedena, prvostepena presuda ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje u tom dijelu), kao i zahtjev, koji je stavljen u nastavku postupka i konačno uređen podneskom od 19.11.2019. godine, da mu tuženi, po osnovu korištenja bez pravnog osnova navedenih nekretnina, isplati naknadu za period od 28.9.2009. godine (dan donošenja prvostepene presude) do predaje u posjed, od po 300,00 KM mjesečno, sa pripadajućom zateznom kamatom i troškovima parničnog postupka.

Predmet spora je i protivtužbeni zahtjev tuženog, konačno uređen podneskom od 07.02.2019. godine, da se utvrdi da sporne nekretnine nisu bile predmet prodaje po programu privatizacije državnog kapitala; da promjena upisa po rješenju Uprave PJ B. broj: ... od 19.02.2014. godine nije izvršena primjenom člana 8a Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima, slijedom čega je tužitelj dužan trpiti promjenu upisa u LN br. 1036 i uspostavu prvobitnog upisa na ODP S.s. sa 1/1 dijela; te eventualni protivtužbeni zahtjev da mu tužitelj, na ime izvršenih ulaganja u predmetne nekretnine, isplati iznos od 30.000,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama i troškovima postupka.

U postupku koji je prethodio donošenju nižestepenih presuda utvrđeno je da je prednik tužitelja, ODP S.s. B. (koje je osnovala Opština B.), kao kupac, sa D.K., kao prodavcem, dana 24.12.1999. godine, zaključio ugovor o prodaji nekretnina (ovjeren kod Osnovnog suda u Banjaluci pod brojem: OV-4072/2000 dana 15.6.2000. godine), za ugovorenu cijenu od 80.000,00 KM. Predmet tog ugovora su bile nekretnine upisane u KKU br. 1036 k.o. B. i to stambena zgrada ukupne površine 62 m² i pomoćna zgrada površine 7 m² izgrađene na k.č. br. 1574 i zemljište površine 485 m². U navedenom KKU br. 1036 k.o. B. je ODP S.s. bio upisan kao nosilac trajnog prava korištenja na predmetnom zemljištu sa 1/1, a Opština B. kao nosilac prava raspolaganja sa 1/1 dijela na zemljištu, dok je ODP S.s. upisan kao nosilac prava raspolaganja sa 1/1 dijela na predmetnoj stambenoj zgradi.

Prema odluci Upravnog odbora pravnog prednika tužitelja broj: ... od 14.12.1999. godine (na osnovu koje je zaključen naprijed navedeni kupoprodajni ugovor) sredstva za kupovinu su bila obezbjeđena iz vlastitih sredstava preduzeća i iz kredita. Nije sporno, tako proizlazi i iz nalaza vještaka ekonomske struke, da su predmetne nekretnine plaćene iz obrtnih sredstava pravnog prednika tužitelja, dana 14. i 17.4.2000. godine. Takođe je, tačkom četiri te odluke, predviđeno da će se adaptacija i dogradnja objekta izvršiti iz sredstava preduzeća. Direktor preduzeća (u to vrijeme direktor je bio tuženi, V.T.) je ovlašten da zaključi ugovor o kupovini nekretnina, te da se stara o izvršenju navedene odluke.

Istog dana (14.12.1999. godine) i pod istim brojem (...) isti organ je donio i odluku kojom su direktoru preduzeća (tuženom koji je tu dužnost obavljao od maja 1998. do decembra 2001. godine) dodijeljene na trajno korištenje kupljene nekretnine na neodređeno vrijeme: stambena zgrada, dvorište i pomoćna zgrada. Upravni odbor je tom odlukom ovlastio direktora (tuženog) da u javnim evidencijama izvrši prenos trajnog prava korištenja na svoje ime. Ta odluka je (kako je naprijed rečeno) utvrđena ništavom pravosnažnom sudskom presudom, kao i ugovor o korištenju stana broj: ... od 03.5.2000 godine koji je, na temelju te odluke zaključio tuženi sa Zavodom ... B.

Odlukom Upravnog odbora pravnog prednika tužitelja, broj: ... od 05.3.2001 godine dopunjena je ranija, naprijed navedena, odluka istog organa broj: ... od 14.12.1999. godine tako što je odlučeno da se isknjiži stan kupljen po navedenoj odluci. Kasnije je, odlukom Upravnog odbora tužitelja broj: ... od 01.9.2003. godine ova odluka stavljena van snage, kao i odluka broj: ... od 14.12.1999. godine kojom su predmetne nekretnine dodjeljene na korištenje tuženom (a obe su, kako je naprijed rečeno, utvrđene ništavim i ranijom presudom donesenom u ovom postupku). Tom odlukom (tačkom III), shodno mišljenju Nadzornog odbora od 17.6.2002. godine, utvrđeno je da bilansnu aktivu u iznosu od 83.000,00 KM, koja se odnosi na kupovinu stana u 2000. godini treba voditi kao imovinu akcionarskog društva.

Rješenjem Uprave PJ B. broj: ... od 19.02.2014. godine (koje nije poništeno ili stavljeno van snage u upravnom postupku, pa ni u upravnom sporu), temeljem odredbe člana 330. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske, broj: 124/08 do 107/19 – u daljem tekstu: ZSP) uspostavljeno je pravno jedinstvo zemljišta i zgrade na gradskom građevinskom zemljištu označenom kao k.č. br. 1574 u površini od 554 m² (nekretnine koje su predmet ovog

spora), te rečeno da će se u javnim evidencijama izvršiti upis prava svojine u korist S.s. d.o.o. B. (tužitelja) sa 1/1.

U važećem listu nepokretnosti br. 1036/0 k.o. B. upisano je u korist tužitelja pravo vlasništva na nekretninama označenim sa k.č. br. 1574 Kućište, stambeni objekat površine 57 m², pomoćni objekat 7 m², i dvorište 485 m². Tako proizlazi i iz nalaza vještaka geodetske struke, Z.G. od 26.6.2019. godine, koji je izvršio identifikaciju predmetnih nekretnina dana 05.6.2019. godine i sačinio skicu lica mjesta, te se izjasnio da je za k.o. B., nakon izlaganja na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanja prava na nepokretnostima, izvršeno uspostavljanje jedinstvene evidencije na osnovu Zakona o premjeru i katastru Republike Srpske, („Službeni glasnik Republike Srpske, broj: 6/12, 110/16 i 62/18), koja je stupila na snagu 16.3.2017. godine, tako da je uspostavljanjem jedinstvene evidencije stavljen van snage z.k. ul. br. 926 SP B., u kojem su predmetne nekretnine takođe bile upisane kao svojina tužitelja.

Dalje je utvrđeno da je rješenjem Osnovnog suda u Banjaluci broj: U/I-1571/01 od 30.8.2001. godine izvršena statusna promjena – vlasnička transformacija prodajom dijela državnog kapitala prema Zakonu o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske, broj: 24/98 do 109/05 – u daljem tekstu: ZPDKP), organizovanje i usklađivanje normativnih akata sa odredbama Zakona o preduzećima kod Osnovnog državnog preduzeća S.s. B., tako da će poslovati pod nazivom S.s. Akcionarsko društvo B., a da je rješenjem o registraciji Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 057-0-Reg-13-001581 od 26.8.2013. godine u sudski registar izvršen upis - promjena pravne forme kod S.s.a.d. B., tako da će društvo poslovati pod nazivom S.s.d.o.o. B.

Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke D.O., utvrđeno je da visina prosječne zakupnine koja bi se mogla ostvariti izdavanjem u zakup predmetnih nekretnina - stambenog objekta, pomoćne zgrade i dvorišta, iznosi 300,00 KM za jedan mjesec. Iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke S.M., od 08.6.2009. godine i njegovog iskaza sa glavne rasprave, proizlazi da su predmetne nekretnine kupljene iz obrtnih sredstava preduzeća i da njihovom kupovinom i adaptacijom, u ukupnom iznosu od 83.000,00 KM, nije umanjen kapital tužitelja. I drugi vještak ekonomske struke P.D. (nalaz i mišljenje od 30.6.2019. godine) se izjasnio da je predmetna nekretnina plaćena iz obrtnih sredstava, da je privatizacija državnih preduzeća vršena na osnovu početnog bilansa sa stanjem na dan 30.6.1998. godine, da je početni bilans, u ovom slučaju, odobren od strane Direkcije za privatizaciju, dana 19.4.2001. godine, pa zaključuje, budući da je predmetna nekretnina kupljena i plaćena nakon izrade i podnošenja početnog bilansa, a prije njegovog odobravanja od strane Direkcije za privatizaciju, da predmetne nekretnine nisu bile predmet prodaje u postupku prodaje državnog kapitala koja je izvršena 22.10.2001. godine.

Kod takvog stanja činjenica nižestepeni sudovi nisu pogriješili kada su usvojili zahtjev tužitelja da se obaveže tuženi da mu predmetne nekretnine preda u posjed i kada su odbili protivtužbene zahtjeve tuženog.

Kako proizlazi iz naprijed utvrđenog činjeničnog stanja, kupovinom spornih nekretnina nije došlo do povećanja ili smanjenja imovine preduzeća u odnosu na imovinu koja je utvrđena početnim bilansom na dan 30.6.1998. godine, koji je sačinjen u skladu sa članom 2. Zakona o početnom bilansu stanja u postupku privatizacije državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske, broj: 24/98). Samo je jedan oblik imovine - novčana vrijednost obrtnog kapitala od 83.000,00 KM, dobio drugi oblik iste vrijednosti - u vidu nekretnina koje su kupljene i adaptirane tim novčanim sredstvima. Vrijednost državnog kapitala, koji ima u vidu navedena zakonska odredba, je ostala ista kao ona koja je upisana u sudski registar (2.608,691 KM) i ona koja je upisana u početni bilans stanja na dan 30.6.1998. godine

(2.608,691 KM). Istina je, kako ističe tuženi, da su predmetne nekretnina jedno vrijeme vođene vanbilansno, na osnovu odluke broj: ... od 05.3.2001. godine, te da je drugom odlukom prednika tužitelja broj: ... od 14.12.1999. godine (i prije nego što su sporne nekretnine kupljene) ovlašten tuženi, kao tadašnji direktor da te nekretnine upiše na svoje ime. Međutim, te odluke su utvrđene ništavim (kako je naprijed navedeno), pa nisu relevantne za rješenje ovog spora.

Predmet privatizacije je prodaja državnog kapitala kako propisuje odredba člana 3. ZPDKP. Dakle, u postupku privatizacije se prodaje državni kapital, u vidu akcija o kojim govore odredbe člana 19. stav 1. tačka 1, član 24, član 26. stav 1. i 2, član 34. stav 4, član 35. i član 48. ZPDKP. Kupovinom državnog kapitala u postupku privatizacije kupci stižu akcije-udjele, kako proizlazi i iz Ugovora o prodaji predmeta licitacije od 22.10.2001. godine na osnovu kojeg je izvršen postupak prodaje državnog kapitala (privatizacija) u kojem je, kako je naprijed objašnjeno, nastao tužitelj kao pravni sljednik preduzeća od kojeg je kupljen državni kapital. To pravno sljedništvo se vidi i iz Istorijskog izvoda iz sudskog registra broj: Reg-Z-606/13 od 04.6.2013. godine. Konačno, ono se zasniva i na odredbi člana 47. ZPDKP, prema kojoj je preduzeće-društvo, koje je nastalo u postupku privatizacije, pravni sljednik preduzeća koje je transformisano.

Proizlazi, da se u postupku privatizacije ne kupuju individualno određene pokretne i nepokretne stvari, nego kapital koji predstavlja vrijednost državne imovine koja se može sastojati od pokretnih i nepokretnih stvari, novčanih sredstava hartija od vrijednosti i slično. Zato okolnost, da predmetne nekretnine nisu opisno sadržane u početnom bilansu stanja (a nisu ni mogle biti jer su kupljene kasnije), a kod činjenice da je taj bilans sadržavao novčanu vrijednost za koju su te nekretnine kupljene i adaptirane, suprotno tvrdnji revidenata (u kojoj se iscrpljuje dobar dio njihovih revizija), ne dokazuje da ih tužitelj nije stekao u postupku privatizacije.

Naprijed izloženo dokazuje da je tužitelj vlasnik spornih nekretnina, u smislu odredbe člana 53. stav 1. ZSP, koji je sada na snazi, odnosno člana 33. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 38/93, u daljem tekstu: ZOSPO), koji je ranije bio na snazi. Takav zaključak slijedi i iz sadržaja izvoda iz javnih evidencija (list nepokretnosti br. 1036 k.o. B.) u kojem je to njegovo pravo upisano. Ovo i kod činjenice da je u ovoj evidenciji konstatovano da postoje nerješeni zahtjevi, a ne da takav upis nije pravosnažan, odnosno da je privremen, kako pogrešno ističe tuženi u reviziji.

Kod takvog stanja stvari, te činjenice da tuženi drži u posjedu sporne nekretnine, a da je otpao osnov po kojem je ušao u njihov posjed (utvrđenjem ništavosti naprijed navedenih odluka tužitelja i ugovora o korištenju stana), ispunili su se svi uslovi propisani odredbom člana 37. ZOSPO (koja se, kako pravilno nalazi i drugostepeni sud, saglasno odredbi člana 356. ZSP, ima primjeniti u ovom postupku), za obavezivanje tuženog-nevlasnika a posjednika, da predmetne nekretnine preda tužitelju-vlasniku.

Naprijed navedeni razlozi čine neosnovanim i navode revidenata kojima osporavaju drugostepenu odluku u dijelu kojim su odbijene njihove žalbe i potvrđena prvostepena presuda o odbijanju protivtužbenog zahtjeva u dijelu kojim je traženo da se utvrdi da sporne nekretnine nisu bile predmet prodaje po programu privatizacije državnog kapitala i da promjena upisa po rješenju Uprave PJ B. broj: ... od 19.02.2014. godine nije izvršena primjenom člana 8a Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima, slijedom čega bi tužitelj bio dužan trpiti promjenu upisa u LN br. 1036 i uspostavu prvobitnog upisa na ODP S.s. sa 1/1 dijela. Za svoje

odluke u ovom dijelu nižestepeni sudovi su dali dovoljne i valjane razloge (koje u svemu prihvata i ovaj sud) koji, uz razloge navedene u ovoj odluci, čine neosnovanom revizije tuženog i umješača u ovom dijelu.

Pored toga, valja naglasiti, kako ispravno zapaža i drugostepeni sud, da dio navedenih zahtjeva iz protivtužbe predstavlja utvrđenje činjenica koje (usput rečeno) i nisu bile sporne u toku postupka, a dio, kako jasno obrazlaže drugostepeni sud, nije stvar parničnog nego upravnog postupka.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedeno, te činjenicu da je odlukom pravnog prednika tužitelja, na osnovu koje su kupljene sporne nekretnine, rečeno da će se adaptacija i dogradnja kupljenog objekta izvršiti iz sredstava preduzeća, da je tuženi koji koristi te nekretnine, po prirodi stvari, morao u njih ulagati određena sredstva radi njihovog održavanja u stanju u kojem se mogu koristiti, te da tuženi ni na koji način nije učinio vjerovratnim, a kamoli dokazao, da je u sporne nekretnine uložio sredstva koja bi mu bio dužan vratiti tužitelj, nisu pogriješili nižestepeni sudovi kada su odbili i njegov eventualni zahtjev, da se obaveže tužitelj da mu, na ime izvršenih ulaganja, isplati iznos od 30.000,00 KM sa zakonskim zateznom kamatom.

Odredbom člana 55. stav 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 – u daljem tekstu: ZPP) propisano je da tužitelj može dva ili više tužbenih zahtjeva koji su u međusobnoj vezi istaknuti u jednoj tužbi, i tražiti da sud usvoji sljedeći od tih zahtjeva ako nađe da onaj koji je u tužbi istaknut ispred njega nije osnovan. Odlučivanje o narednom zahtjevu nije uslovljeno pravosnažnim odbijanjem prethodnog zahtjeva, pa navodi revizije tuženog, istaknuti u ovom pravcu, nisu osnovani.

Kupoprodajnim ugovorom od 24.12.1999. godine, pravni prednik tužitelja je kupio nekretnine koje se sastoje od: stambene zgrade, ukupne površine 62 m², pomoćne zgrade površine 7 m² i zemljišta – dvorišta površine 485 m². Ne radi se o kupovini stana, kako pogrešno tvrde revidenti uz konstataciju da se radi o državnom stanu. Prema tome, nije bilo mjesta primjeni Zakona o privatizaciji državnih stanova i Zakona o državnim stanovima na kojima ne postoji stanarsko pravo, na koje se poziva tuženi u reviziji.

Tačno je da tuženi koristi predmetne nekretnine dugi niz godina, ali kod činjenice da je u njihov posjed stupio 2000. godine, a da je već 2003. godine pokrenuta ova parnica u kojoj se osporava njegovo pravo na posjedovanje istih, nije bilo moguće pružiti mu zaštitu od iseljenja ni po osnovu prava na dom, na koje se poziva.

Iznošenje historijata upisa prava svojine u korist tužitelja u javne evidencije kod Uprave PJ B. – budući da ni jednim aktom u tim upravnim postupcima, uključujući i upravni spor, nije utvrđeno bilo kakvo pravo tuženog na spornim nekretninama – nije bilo od uticaja na rješenje ovog spora.

Izneseni razlozi čine neosnovanom i reviziju umješača.

Slijedom izloženog, na osnovu odredbe člana 248. ZPP, revizija tuženog je odbijena, u dijelu kojim se osporava drugostepena presuda u dijelu - kojim je potvrđena odluka prvostepenog suda kojom je nametnuta obaveza tuženom da tužitelju preda u posjed sporne nekretnine i kojim su odbijeni protivtužbeni zahtjevi - kao i revizija umješača u cjelini.

Nasuprot prednjem, revizija tuženog je osnovana u dijelu kojim osporava nižestepene presude u dijelu kojim je obavezan da tužitelju isplati naknadu za korištenje predmetnih nekretnina za period od donošenja prve prvostepene presude u ovom postupku (28.9.2009.

godine) do isteka paricionog roka određenog drugom prvostepenom presudom od 30.12.2019. godine, kojom mu je naloženo da sporne nekretnine preda u posjed tužitelju.

Imajući u vidu čitav tok ovog postupka i istorijat odnosa između pravnog prednika tužitelja (kasnije tužitelja) i tuženog, te umješača koji takođe svojata sporne nekretnine, tuženi se može, u ovom slučaju, smatrati bespravnim korisnikom navedenih nekretnina tek po isteku paricionog roka (istekao 30.01.2020. godine) u kome je bio dužan isti predati tužitelju, shodno obavezi koja mu je nametnuta pravosnažnom presudom od 30.12.2019. godine. Sve do tog momenta on je bio u uvjerenju da sporne nekretnine ne pripadaju tužitelju, odnosno da se radi o državnom stanu kojim može raspolagati samo umješač koji je osnovao pravnog prednika tužitelja koji je kupio te nekretnine.

Zato su obje nižestepene presude u odnosnom dijelu preinačene, kao u izreci, na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP.

Kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, saglasno odredbi člana 397. stav 2. ZPP, odlučiće o troškovima cijelog postupka. Stranka koja u cjelini izgubi spor dužna je da protivnoj strani naknadi troškove, a ako djelimično uspije u parnici, troškovi se dosuđuju srazmjerno tom uspjehu (član 386. stav 1. i 2. ZPP).

Tužitelj je u ovom postupku (imajući u vidu stavljene zahtjeve u tužbi i protivtužbi i konačnu odluku o tim zahtjevima) uspio u postuku sa 70%. Drugostepeni sud je njegove troškove pravilno obračunao na iznos od 12.337,50 KM, u svemu saglasno sa odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05), jer ga je zastupao punomoćnik advokat. Cijeneći uspjeh tužitelja u parnici od 70%, dosuđen mu je iznos od 8.636,50 KM, na ime naknade troškova cjelokupnog postupka.

Predsjednik vijeća
Violanda Šubarić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić